

Sygn. akt III AUa 703/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Nowakowski (spr.)
Sędziowie	SSA Wojciech Bzibziak SSA Alicja Kolonko
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania Z. C. (Z. C.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

z dnia 10 lutego 2017 r. sygn. akt IV U 1204/16

oddala apelację.

/-/ SSA W.Bzibziak /-/ SSA W.Nowakowski /-/ SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 703/17

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił Z. C. prawa do emerytury, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu Z. C. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

Na uzasadnienie podniósł, że od 6 maja 1978 r. do 4 maja 1991 r. oraz od 6 maja 1991 r.

do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) pracował w charakterze elektromontera przy remontach, montażu i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i powołał się na zeznania świadków.

Sąd Okręgowy w Częstochowie ustalił, że organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25-letni okres składkowy i nieskładkowy.

Nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia ubezpieczonego

od 6 maja 1978 r. do 4 maja 1991 r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) na stanowisku elektromontera sieci elektroenergetycznych oraz od 6 maja 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...)

na stanowisku elektromontera rozdzielni i sieci elektroenergetycznych. W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 22 lutego 2005 r. (...)S.A. wskazało, że w okresie od 6 maja 1978 r. do 4 maja 1991 r. Z. C. wykonywał prace przy remoncie i montażu urządzeń elektroenergetycznych na stanowisku elektromontera sieci elektroenergetycznych, wymienionego w dziale II, poz. 1 pkt 2 wykazu A załącznika nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. W świadectwie pracy z dnia 6 maja 1991 r. Przedsiębiorstwo (...) wskazało zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku elektromontera. W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia

21 stycznia 1999 r. Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. wskazało, że w okresie od 6 maja 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace elektromontera przy montażu rozdzielni

i sieci elektroenergetycznych na stanowisku elektromontera rozdzielni i sieci elektroenergetycznych, wymienionego w dziale II, poz. 1 pkt 2 wykazu A załącznika nr 1

do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r.

„Ubezpieczony pracował na Hucie (...), Hucie (...) na wydziale stalowni, elektrostalowni, siłowni, koksowni, walcowni blach grubych i gazowni.” Wykonywał tam czynności związane z przesyłaniem energii elektrycznej, układaniem zasileń kablowych z linii napowietrznych do zakładów pracy, rozbudowywał rozdzielnie, a później rozruch. Te urządzenia były pod napięciem i trzeba było je konserwować i remontować.

Praca była wykonywana także na wysokościach na suwnicach, przy budowie i montażu nowych suwnic które były w ruchu. „Była tam wysoka temperatura i zapylenie. Było też zagrożenie chemią na Wydziale Koksowni w C.”.

Ubezpieczony pracował

na wysokościach na estakadach, na koksowni, na walcowni. Montował nowe kable

na estakadach. Pracował w kanałach kablowych oraz w tunelach kablowych. „Praca ta była wykonywana w pełnym wymiarze i stale”. Przedsiębiorstwo (...) i (...) zajmowało się pracą i remontami rozdzielni, sieci. „Przedsiębiorstwo przesyłało energię elektryczną

nie wytwarzało jej. (...) wykonywał prace z przesyłaniem energii a jej wytwarzaniem.”

„W Hucie (...) ubezpieczony pracował wraz z K. G. około roku. Ubezpieczony pracował przy remontach suwnic. Następnie pracowaliśmy po różnych zakładach”. Po roku 1987 pracował na Hucie (...) na Wydziale Stalowni i na przeładunku rur, niedaleko wielkich pieców w tunelach kablowych.

Następnie pracował w Zakładach (...) w T.. Był to zakład w ruchu, tam montowaliśmy i konserwowaliśmy całą infrastrukturę galwanizerni.

Następnie ubezpieczony pracował na Kopalni (...) na Szybie A. przy remoncie rozdzielni, wymieniano wszystkie urządzenia, dociągano kable, praca była wykonywana w kanałach. Była tam wymieniana rozdzielnia niskiego napięcia. Na Szybie (...) w T. była prowadzona modernizacja stacji. Były to prace remontowe. „Remont konstrukcji, przegląd, konserwacja, układanie kabli”. Na Szybie (...) praca była wykonywana od 1992 do 1999 roku i polegała na modernizacji, konserwacji, układaniu kabli na różnych wydziałach będących w ruchu. Ubezpieczony pracował w jednej brygadzie z K. G. który był jego brygadziwą”

Ubezpieczony przesłuchany w charakterze strony podał, iż pracował na terenie Huty (...), T., C., K.. Od 1978 pracował w (...) 2 jako elektromonter sieci i rozdzielni. Był oddelegowany do Huty (...) w 1978 r., wykonywał tam remonty

suwnic. Praca polegała na wymianie zbieraczy prądowych, styczników, nastawników na hali w ruchu, praca była wykonywana także na wysokości. Aktualnie ubezpieczony pracuje w Koksowni.

Ustaleń powyższych dokonał Sąd Okręgowy w oparciu o akta rentowe i osobowe ubezpieczonego, zeznania świadków A. B. i K. G. oraz wyjaśnienia ubezpieczonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy stwierdził, że prace jakie świadczył ubezpieczony w spornym okresie „są kwalifikowane jako prace przy wykazie A Dział II poz. 1 pkt 2.” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Okręgowy wskazał dyspozycje art. 184 ust.1 i 2, art.27, art.32 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.

z 2009 r., Nr 153, poz. 1227), § 1 ust.1, § 2 ust.1 i 2, § 3, § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) i stwierdził, że w sprawie sporny był okres zatrudnienia ubezpieczonego w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego na podstawie przeprowadzonych dowodów należało uznać, iż ubezpieczony w spornym okresie wykonywał prace zaliczane do prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 20 lipca 2016 r.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł organ rentowy, zarzucając naruszenie:

- prawa procesowego, tj. art. 233 kpc przez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału oraz

- przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez przyznanie ubezpieczonemu Z. C. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, mimo niespełnienia przesłanek do takiego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ubezpieczonego oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Na uzasadnienie podniósł, że nie zgadza się z wyżej wymienionym wyrokiem Sądu I instancji oraz argumentacją Sądu zawartą w uzasadnieniu tego orzeczenia.

W ocenie skarżącego dowody zgromadzone w sprawie nie potwierdzają, że w czasie zatrudnienia ubezpieczonego od 6 maja 1978 r. do 4 maja 1991 r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) oraz od 6 maja 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) Z. C. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych,

o których mowa w Dziale II Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w orzeczeniu z dnia 28 stycznia 2016 r. sygn. akt III AUa 391/15, za prace w szczególnych warunkach w energetyce mogą być uznane takie prace, które są realizowane w przedsiębiorstwie

działającym w ramach tej gałęzi przemysłu (branży) i które polegają na montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, ściśle związanymi z wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej i ciepłej. Prace muszą być wykonywane w obrębie „systemu energetycznego”, w skład którego wchodzi zakłady wytwarzające, czy też przetwarzające energię elektryczną i ciepłą oraz przesyłające (dostarczające) tę energię do odbiorców. Prace wskazane w dziale II wykazie A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) muszą charakteryzować się takim samym stopniem szkodliwości dla zdrowia i uciążliwości. Możliwe jest to tylko wówczas, gdy wszystkie te prace wykonywane są w takich samych (albo przynajmniej zbliżonych) warunkach i stanowią pewien ciąg technologiczny, który rozpoczyna się od montażu urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych służących wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej, a następnie jest związany z ich bieżącą eksploatacją, w ramach której będzie występować konieczność przeprowadzenia remontów tych urządzeń.

Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt I UK 359/14.

Skarżący podkreślił, iż zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądowym w samej „energetyce” nie chodzi o wszelkie roboty elektryczne, lecz tylko o wskazane w dziale II prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Branżowy charakter pracy w energetyce ma zatem znaczenie decydujące. W powołanym orzeczeniu z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt I UK 359/14, Sąd Najwyższy wyjaśnia, że pojęcie pracy w szczególnych warunkach w energetyce należy rozumieć ściśle, zresztą taka wykładnia jest właściwa do prac w szczególnych warunkach z wykazu A do rozporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09. LEX nr 518067).

Dlatego też, w ocenie Sądu Najwyższego, za prace w szczególnych warunkach w energetyce mogą być uznane tylko takie prace, które są realizowane w przedsiębiorstwie działającym w ramach tej gałęzi przemysłu (branży) i które polegają na montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, ściśle związanymi z wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej i ciepłej. Chodzi przy tym o kwalifikowany charakter tych prac wynikający właśnie z wykonywania ich w obrębie "systemu energetycznego", w skład którego wchodzi zakłady wytwarzające (przetwarzające) energię elektryczną i ciepłą oraz przesyłające (dostarczające) tę energię do odbiorców. Z kolei, umieszczenie w dziale II Wykazu A (na takich samych, równych zasadach) prac montażowych, remontowych i eksploatacyjnych oznacza, iż każdy z tych rodzajów prac musi charakteryzować się narażeniem na ekspozycję takich samych czynników szkodliwych oraz takim samym stopniem, owej ekspozycji”.

Sąd Najwyższy wyjaśnił również, iż prace remontowe (wymienione w dziale II Wykazu A) powinny być wykonywane przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej, analogicznie jak to ma miejsce w przypadku prac określonych w dziale XIV pod poz. 25, obejmujących bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu.

Zdaniem apelującego Przedsiębiorstwo Budowlano- (...) oraz Przedsiębiorstwo (...), nie zajmowały się ani wytwarzaniem, ani przesyłaniem energii elektrycznej i ciepłej. Materiał dowodowy potwierdził, że w spornych okresach ubezpieczony wykonywał czynności związane z układaniem linii, zasileń kablowych naziemnych i napowietrznych na zewnątrz i wewnątrz, rozbudową już istniejących linii energetycznych, związane z rozruchem urządzeń elektrycznych, ich wymianą, konserwacją i przeglądami, jednak praca ta nie stanowiła zatrudnienia elektromontera w energetyce, o którym mowa w dziale II wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Ponadto jak wynika z protokołu nr (...) odnośnie ustalenia okoliczności przyczyn wypadku - znajdującego się w aktach sprawy - do czynności ubezpieczonego na stanowisku elektromontera należało również układanie płytek betonowych wokół urządzeń podstacji

na poz. +0,0. Dowód ten potwierdza zatem, że jako elektromonter ubezpieczony wykonywał szereg różnych czynności zleconych przez pracodawcę, które nie mogą być uznane za prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

W związku z powyższym nie sposób zgodzić się z ustaleniami Sądu Okręgowego, że w spornych okresach zatrudnienia ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Wcześniejszą emeryturę może uzyskać jedynie ubezpieczony, który pracę w szczególnych warunkach wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010 r., I UK 3/10). Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury

w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Wykonywanie takiej pracy nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1

i 2 u.e.r.f.u.s.- takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r.,

sygn. akt II UK 2/11. Z tych względów nieuzasadnione jest przyznanie ubezpieczonemu wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna, choć zatrudnienie ubezpieczonego w spornych okresach nie może być zakwalifikowane jako praca w warunkach szczególnych wymieniona w Dziale II Wykazu A, Załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, lecz nieprawidłowo wskazał materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia.

Należy przypomnieć, że jak wskazał Sąd Najwyższy (m. in. w postanowieniu z dnia 22 marca 2012 r. sygn. akt I UK 403/11, LEX nr 1214549), źródłem prawa do emerytury

za pracę w szczególnych warunkach jest ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie

w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego.

Przedstawione przez ubezpieczonego świadectwa pracy w warunkach szczególnych powoływały się na Dział II, poz. 1 pkt 2 wykazu A, załącznika nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. Natomiast Dział II

(W energetyce) Wykazu A, Załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, obejmuje (bez

podziału na pozycje), jedną kategorię - Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie

i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że: prace jakie świadczył ubezpieczony w spornym okresie „są kwalifikowane jako prace przy wykazie A Dział II poz. 1 pkt 2” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Należy domniemywać, że zapis „poz. pkt 2” to oczywista omyłka, zaś rozstrzygnięcie Sądu I instancji, prócz przepisów art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oparte zostało na Dziale II Wykazu A, Załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Trafnie jednak zarzuca apelacja, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dotyczący w szczególności obowiązków wykonywanych przez ubezpieczonego w spornych okresach, z całą pewnością nie pozwala na uznanie ich za prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych.

Za ustalony należy bowiem uznać pogląd Sądu Najwyższego, iż nie wystarcza wykonywanie prac przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, jeśli nie są związane i nie wynikają z podstawowej działalności jaką jest wytwarzanie

i przesyłanie energii elektrycznej. Odnosi się to również do robót elektroenergetycznych (por. wyrok z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt II UK 301/14, LEX nr 1816558), a także, iż: nie jest uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w „energetyce”, w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych (por. wyrok z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt I UK 24/09, LEX nr 518067). Ponad wszelką wątpliwość przedmiotem działalności pracodawców ubezpieczonego w spornych okresach nie było wytwarzanie ani też (wbrew niczym nie popartemu pogładowi Sądu I instancji) przesyłanie energii elektrycznej.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany w sprawie materiał dowodowy daje dostateczne podstawy do przyjęcia, że Z. C. w spornych okresach, stale i w pełnym wymiarze czasu, jak wymaga tego § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Ubezpieczony wykonywał prace elektromontera przy montażu, remontach i konserwacji rozdzielni i sieci elektroenergetycznych, na terenie hut: K., C., Zakładów (...) w T. oraz Kopalni (rud cynku i ołowiu) T..

Prace te odbywały się na będących w ruchu oddziałach tych hut i kopalni, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie. Na terenie hut były to wydziały: stalowni, elektrostalowni, koksowni, walcowni blach grubych, gazowni

i galwanizerni, wymienione w Dziale III Wykazu A (W hutnictwie i przemyśle metalowym), a podstawowe prace wykonywane w Kopalni (...), objęte są poz.3 Działu I Wykazu A (W górnictwie), wymienianej (między innymi) wydobywanie, obróbkę i przeróbkę surowców skalnych. Podstawę takich ustaleń stanowią zgodne w tej mierze zeznania świadków, zaś świadectwa pracy w warunkach szczególnych są wadliwe o tyle, że nie odwołując się do postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. niewłaściwie kwalifikują obowiązki ubezpieczonego w spornych okresach, choć – co do zasady – prawidłowo uznają je za pracę w warunkach szczególnych.

Reasumując, w spornych okresach ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu, (przez ponad 15 lat) wykonywał prace wymienione w Dziale XIV Wykazu A, w pozycji 25, obejmującej bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe

i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Zatem przyznanie Z. C. prawa do spornej emerytury znajduje oparcie w art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych przyczyn zaskarżony wyrok odpowiada prawu, zaś apelacja, jako bezzasadna, została oddalona po myśli art. 385 kpc.

/-/ SSA W.Bzibziak /-/ SSA W.Nowakowski /-/ SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek